

Nebezpečné dědictví
ALISON
WEIROVÁ

ZLOČIN A LÁSKA V TEMNÝCH ZDECH TOWERU

Nebezpečné dědictví

Nebezpečné dědictví

ALISON
WEIROVÁ

Přeložila Eva Křístková

Vydavatelství BB/ats, s.r.o. více 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Alison Weir

All rights reserved.

Z anglického originálu *A Dangerous Inheritance*

(First published by Hutchinson, in Great Britain, 2012)

přeložila © 2013 Eva Křístková

Redakce textu: Marta Rottová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

Grafická úprava obálky: Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-661-7

Kezii Jane Marstonové
a Persephoně Gipps-Williamsové
s láskou

*Jako pět kruhů umně stisknutých očím pouze jeden prsten ukazuje,
Tak duše stálé věrnost poutem skryté moci pospojuje,
Jehož sílu nic než nenasytná smrt rozlomit nedokáže
Jak dosvědčí čas a věci příští; můj prsten nemůže říct více.*

Slova vyrytá na snubním prstenu Katherine Greyové

*„Láska je trýzeň duše
Bouře věčná...“*

Samuel Daniel: „Hymen's Triumph“

„Láska je slepá.“

William Shakespeare: Dva šlechtici veronští

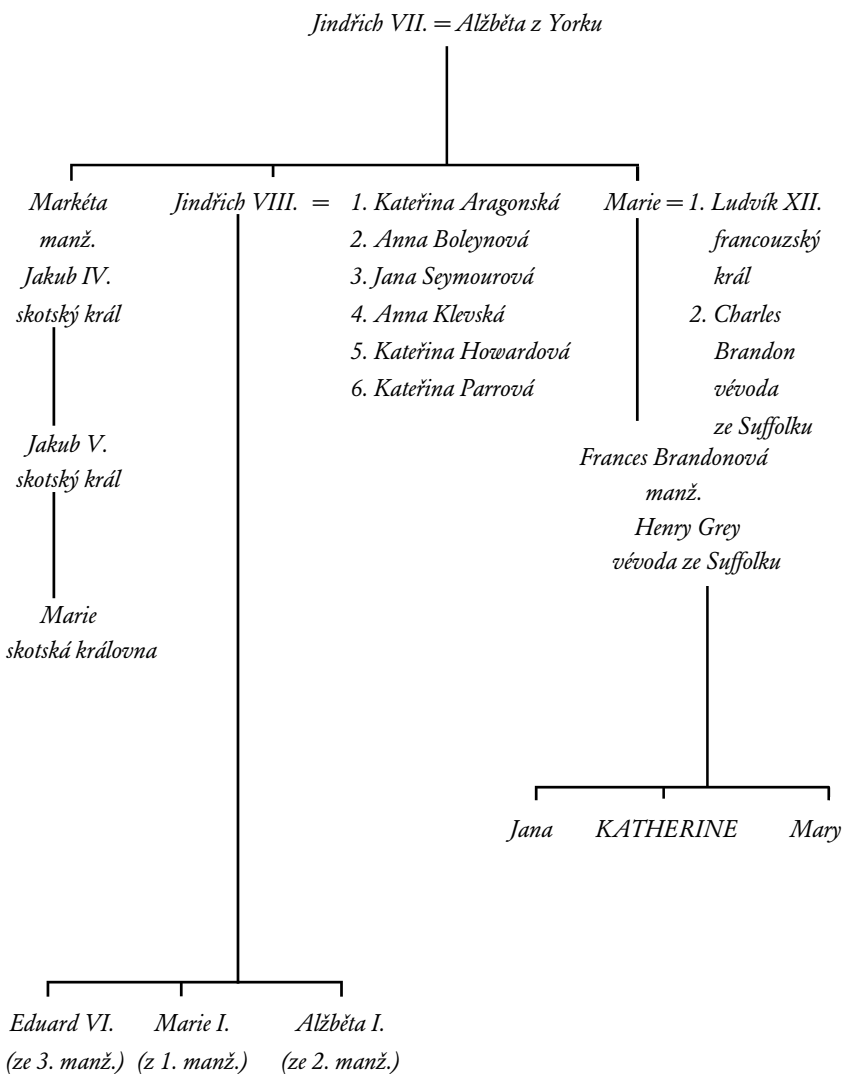

Obsah

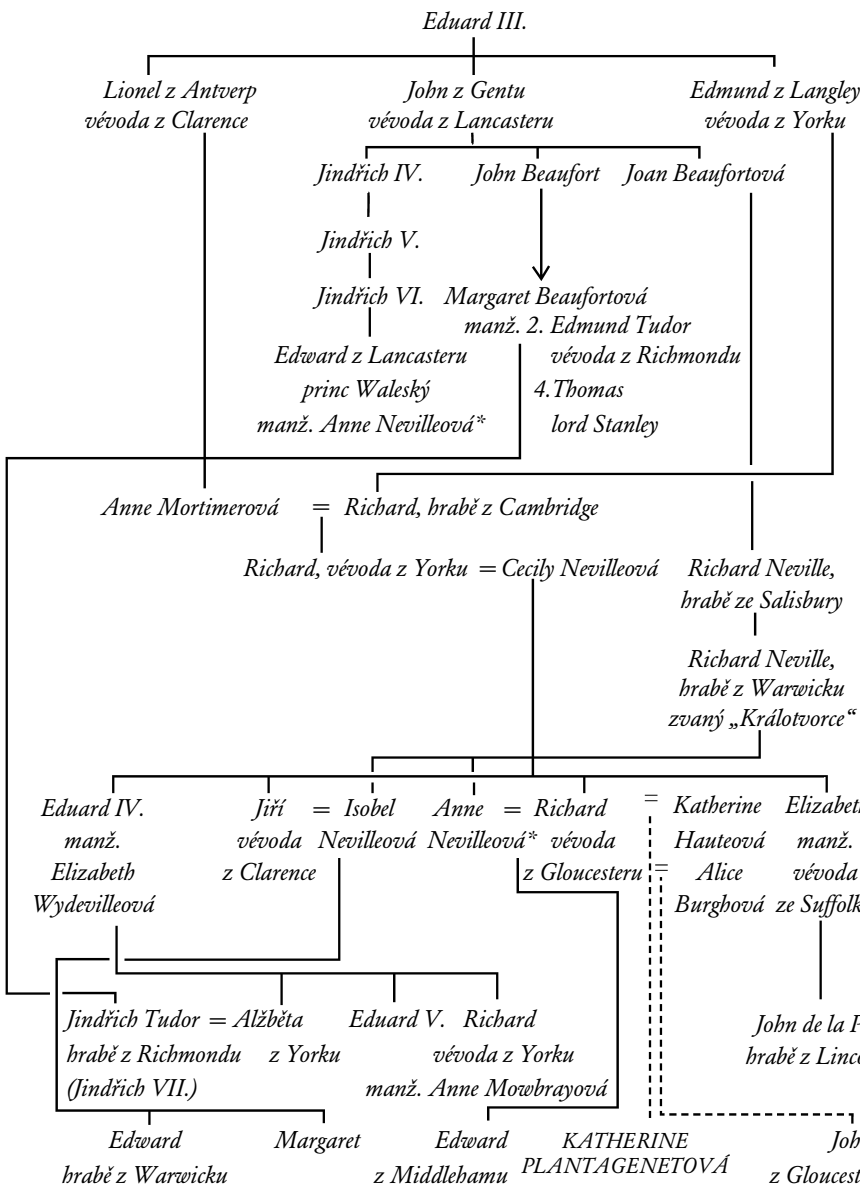
Rodokmeny	11–14
Část první: Uchvatitelé trůnu	17
Část druhá: Nevinná krev	169
Část třetí: Pouta skryté moci	209
Část čtvrtá: Nenasytná smrt	451
Doslov	459
Poznámka autorky	463

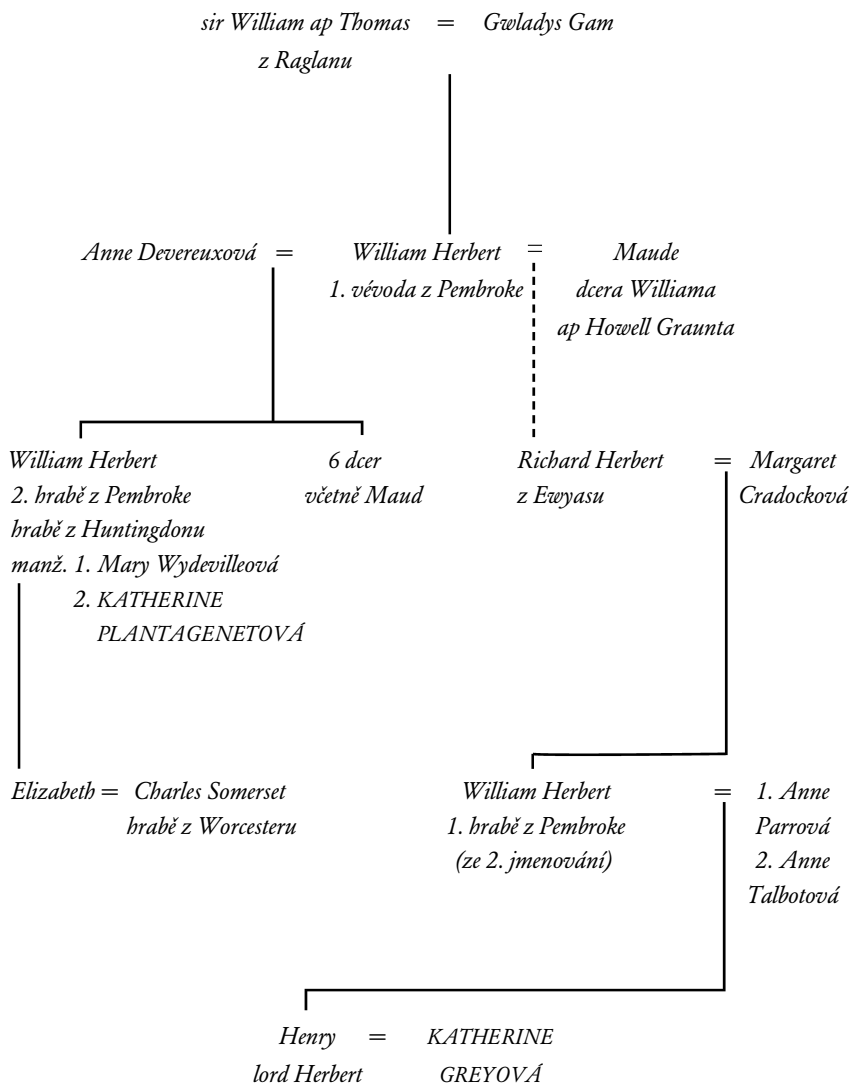
Tabulka 1: Královský rod Tudorovců

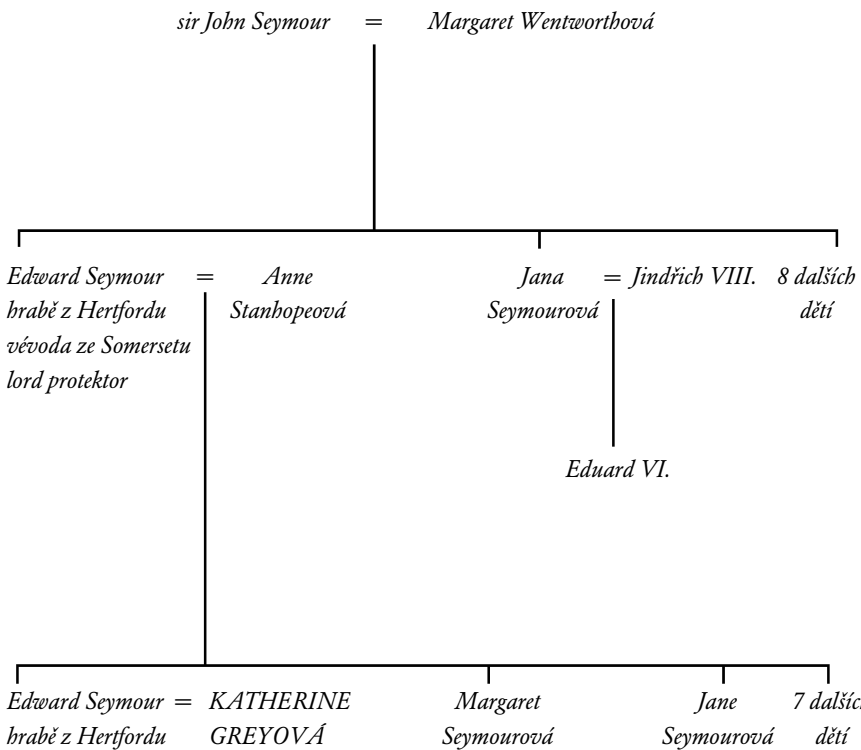
Tabulka 2: Královské rody Lancasterů a Yorků

Tabulka 3: Herbertové

Tabulka 4: Seymourové

Nikdy nezapomenu na den, kdy mi přinesli zprávu, že mé sestře usekli hlavu. Ještě mi nebylo ani třináct let a byla jsem příliš mladá, než abych pochopila, proč musela umřít, ale dost stará na to, abych si dovedla představit tu strašlivou scénu na konci. Říkali, že se dopustila zrady, nejpodlejšího ze všech zločinů, ale to mi nedávalo smysl, protože Jana udělala jen to, co ji donutili udělat. Podle téhle logiky jsem i já byla nevinná zrádkyně, stejně jako ona.

Žádná z nás se nenarodila pro korunu, a přece její blízkost vrhla stín na životy nás všech – a zničila je. Kdysi jsem si myslela, že by bylo fascinující být královnou, mít moc a nosit vytoužený diadém, ale teď soudím jinak. Spolky s princí jen málokdy přinesly někomu něco jiného než zmar a hoře. I já jsem učinila tuto zkušenost, a to tím nejkrutějším způsobem. Už nejsem to nevinné, povolné dítě, které bojovalo se svou plachostí i s učením a bylo nejšťastnější, když mohlo nerušeně pobíhat v širé divočině Charnwoodského hvozdu nebo si hrát se svými psíky, ptáky a opičkami.

Pokud mě na tomto světě čeká ještě nějaký zbyteček štěstí, je to jen a jen na vůli Všemohoucího, neboť od své pozemské panovnice mohu doufat v pramálo.

Prozatím musím chřádnout tady, v tomto krásném domě, který je ve skutečnosti mým vězením, a kromě každodenních povinností a škrobené výměny zdvořilostí s mými nedobrovolnými hostiteli nemám skoro nic, co by mě vytrhlo z mého trápení. Jediné radosti, které mi zůstaly – pokud se to tak dá nazvat –, jsou psaní tohoto deníčku, s nímž jsem začala již před lety, a toužebné vyhlížení z okna přes zelené, rovinaté pláně obory a holé koruny stromů do zapovězené dálky, kde žije muž, kterého miluji víc než vlastní život.

Část první
Uchvatitelé trůnu

Katherine

25. května 1553, Durhamský palác, Londýn

Dnes je náš svatební den. Moje sestra Jana a já se máme vdávat. Všechno bylo sjednáno tak, aby jeden obřad posloužil hned oběma dcerám mého otce vévody ze Suffolku a naší vévodské matky. Přišlo to na nás tak znenadání, že jsem měla sotva čas popadnout dech, a jsem trochu vyplašená, jak tak stojím v této komnatě, kterou nám poskytl sám král, oděná do nádherného svatebního roucha.

Dole za mřížkovanými okny spěchá Londýnem ke vzdálenému moři Temže plná říčních plavidel a pokřiku lodníků. V teplém vzduchu se vznáší obvyklý zápach ryb, bahna a hniloby, ale vlahý vánek, který povívá těžkými damaškovými závěsy a laská mi tvář, je příjemný a z formálně upravených zahrad obklopujících Durhamský palác přináší závany květinové vůně.

Stojíme jako sochy, zatímco naše chůva paní Ellen a služebná Bridget, jež nás pokaždé obléká, kolem nás pobíhají s ozdobnými špendlíky v ústech, ruce zaměstnané uhlazováním záhybů i krajek, a odívají nás do takové nádhery, jakou jsem na sobě jakživa neměla, zatímco naše matka na nás hledí ostřížím zrakem a vyštěkává příkazy.

„Stůj klidně, Jano! A vynasnaž se vypadat šťastně. Jeho Veličenstvo tě neobyčejně štědře zaopatřilo. Přece bys nechtěla, aby se mu doneslo, že jsi nevděčná!“

Jana, jíž přetahují přes hlavu těžký šat ze zlatého a stříbrného brokátu, se tváří vzpurně.

„Jeho Veličenstvo ví, že jsem tenhle sňatek nechtěla,“ odpovídá vzdorovitě. „To panu z Northumberlandu za něj musím děkovat. Král Eduard možná vládne Anglii, ale jemu vládne pan vévoda.“

Vím jistě, že matka by ji nejraději uhodila, ale ani ona nemůže poslat dceru k oltáři s modřinami. A tak se spokojí s tím, že Janě ne zrovna jemně stáhne svatební šat přes spodní kytlici a rázně jí upraví těžké sukně i vlečku, obojí skvostně posázené perlami a démanty.

„Své názory si necháš pro sebe, malá dámo, a budeš pamatovat na svou povinnost vůči králi, mně a otci i vůči panu vévodovi z Northumberlandu,

kteřý se dnes stane tvým tchánem. Můžeš vzít jed na to, že by ses nevdávala, kdyby si to král nepřál. Tak, a teď se na tebe podívám.“

Jana neohrabaně stojí a čeká, až si ji matka pozorně prohlédne. Včera večer mi nikoli poprvé řekla, že vnější lesk nesnáší. Jako ctnostná protestantská dívka trvá na tom, že chce nosit střízlivá a skromná roucha černé a bílé barvy, což přivádí k zuřivosti naši matku, která si naopak libuje v okázalém oblečení. Vidím, že Jana se v bohatě zdobeném zlatém a stříbrném šatu s hlubokým čtvercovým výstřihem, který odhaluje lehounké oblíny jejich drobných ňader, vůbec necítí dobře.

Co bych za to dala, kdybych na svou svatbu mohla jít v takových šatech, ale jsem mladší sestra, a tudíž nejsem tak důležitá. Proto ač jsem na rozdíl od smělé a oduševnělé Jany poslušná a povolná, a navíc – jak říká matka – největší kráska v rodině a (což ona nikdy neřekne nahlas) její zjevná oblíbenkyně, musím být vždycky druhá. Dnes jsem také druhá. Můj sňatek je méně významný než Janin, a moje roucho ze stříbrné látky prokládané karmínově rudým sametem a pošité perlami je tudíž méně nákladné. Když se ale zhlédnu v zrcadle se svými zlatoplavými vlasy splývajícími mi v lesklých vlnách po zádech, s tvářemi zruřovělymi ruměncem, se zářícíma modrýma očima a v pevně sešněrovaném špičatém živůtku obepínajícím mé štíhlé tělo, vím, že k tomu, abych mohla se svou sestrou soupeřit, více okázalé nádhery nepotřebuji.

Jsmo si blízké, tak jak by si sestry měly být, ale vždycky mezi námi panovala zdravá rivalita. Jana, která je o čtyři roky starší, byla odjakživa zlobivá a zatvrzelé dítě, zatímco já byla ta poddajná a poslušná. Mně nebyly určeny všechny ty štípance, políčky a štulce, které neustále musela snášet Jana za ten či onen přečin nebo proto, že něco neudělala tak dokonale, jako Bůh stvořil svět. Naším rodičům se nikdy nezavděčila. Cokoli učinila nebo řekla, vše se stalo předmětem jejich kritiky. Chudinka Jana! Kolikrát jsem ji zhlédla, jak s pláčem peláší za naším milovaným preceptorem, jemným mistrem Aylmerem, pro trochu útěchy před jejich tvrdostí. Mě ale, tu méně chytrou, zato však hezčí, vždy jen lehce pokárali a občas jsem se dočkala i pochvaly.

Byla jsem mírné dítě, šťastná, že mohu žít ve stínu své skvělé sestry, a vyhovovalo mi chovat se způsobně, protože jsem byla bázlivá a nesmělá a chtěla jsem mít co nejbezstarostnější život. Pokud mi takové jednání vynášelo laskavost mé strašlivé matky a ušetřilo mě přísnosti, jakou projevovala vůči mé nehodné sestře, byla jsem spokojená. Jak jsem ale vyrůstala, začí-

nalo mi svítat, že je matka k Janě zbytečně krutá a nemiluje ji, a tak jsem svou starší sestru o to víc chránila.

A tak mě mrzí, že ji tu vidím stát tak nešťastnou v její nechtěné nádheře, s nevýraznou pihovatou tvářičkou celou zamračenou, zatímco jí paní Ellen rozčesává zrzavé vlasy. Paní Ellen je vroucí a láskyplná, miluje Janu mnohem víc než naše matka a mnohokrát se jí i zastala, ale matka jen zřídkakdy vezme v potaz, co paní Ellen říká. Je to přece služebná, někdo pod její rozlišovací schopnost!

Jana by se měla radovat, že jí sňatek dovolí z této dusné atmosféry uniknout, protože už brzy bude paní ve své vlastní domácnosti, i když všechno se seběhlo tak rychle, že o tomhle ještě nebyla řeč. Jana ale tvrdí, že jen vymění jedno jho za druhé. To mně připadá úžasně být vdaná – a doufám, že i ona na to přijde, i když se bojím, že je odhodlaná vzdorovat. Bude mi chybět, moje nejmilejší sestřička. A jak bude vypadat její život, když s ní nebudu já, abych ji utěšovala?

Jana měla být chlapec, syn a dědic, který by převzal tituly i statky našich rodičů včetně jejich ambicí. V žilách mé matky totiž koluje královská krev a ona i otec měli královskou korunu odjakživa na dosah. Matka je hned další v pořadí nástupnictví za královými dvěma nevlastními sestrami, lady Marií a lady Alžbětou, ačkoli vzhledem k tomu, že se obě těší pevnému zdraví a pravděpodobně se provdají, je vyhlídka na to, že by někdy nastoupila na trůn, velmi vzdálená. Trvalo mi dlouho, než jsem pochopila, že matčina bezcitnost vůči Janě pramení ze zklamání nad tím, že se Jana nenarodila jako hoch. Od té chvíle nebylo správné nic, co kdy řekla nebo udělala.

Svého času se rýsoval ctižádnostivý plán provdat ji za krále Eduarda a udělat z ní královnu. O tom, jak to chtěli rodiče zařídit, vím pramálo – jen to, že přednedávnem od toho nápadu najednou upustili a souhlasili s těmito dvěma sňatky.

Chudinka Jana. Nechtěla si lorda Guilforda Dudleyho vzít. Vlastně se tomu sveřepě bránila, ale marně. Naše rozběsněná matka ji tak dlouho bila, až ji donutila souhlasit, přičemž na ni ječela, že ten sňatek je pro naši rodinu nanejvýš výhodný. A otec se na to díval pohledem tvrdým jako z oceli. „Jak by mohlo být spojení s Dudleyovými výhodné?“ křičela Jana a choulila se pod ranami.

„Však uvidíš!“ odsekla paní matka. „Dělej – jen – co – se – ti – říká!“ A každé slovo doprovodila švihnutím biče.

Se mnou tomu bylo jinak. Minulý měsíc si mě otec s matkou zavolali do velké komnaty v našem zámeckém sídle na Sheenu. Matka seděla u krbu, zatímco otec stál zády k ohni s loveckými psy u nohou. Když jsem se vztyčila z úklony a zůstala před nimi uctivě stát, oba se na mě usmívali.

„Katherine, určitě tě potěší, že ti otec sjednal sňatek,“ promluvila matka a s pokorným výrazem v ostře řezané tváři upřela oči na svého muže. Její na oko stavěná uctivost vůči němu je ovšem pouhou úlitbou jeho ješitnosti a konvencím. Není žádným tajemstvím, že otec se ve všech věcech docela ochotně podřizuje vůli své královské manželky.

Ta novina byla pro mě naprostým překvapením. Ve svých dvanácti letech jsem čekala, že mě ještě nějaký rok neprovdají, a tak jsem doslova oněměla, což mí rodiče milostivě pochopili jako poslušný souhlas.

„Pravda, jsi ještě příliš mladá, než abys byla doopravdy ženou,“ ozval se otec, „ale máš už věk na vdávání a tahle partie je pro nás výhodná. Především pak bude velkým přínosem pro království.“

Přínosem pro království? O čem to mluví? Vždyť přece já, bezvýznamná malá Katherine Greyová, nemám ve vysoké politice státu žádné místo!

„Copak to dítě oněmlo?“ zasmála se matka. „To tě tvé štěstí tak dojalo, Katherine?“

Matka se vítězoslavně otočila k otci. „Vidíš, Henry? Říkala jsem ti, že bude povolnější než Jana.“

„To se mi ulevilo,“ odpověděl procítěně otec. Nesnáší hádky, a když Jana dělala kvůli svému zasnoubení takové cavyky, ztratil trpělivost a v posledních dnech s ním bylo těžké pořízení.

„Nu, Katherine, předpokládám, že by ses ráda dozvěděla jméno toho šťastného mladého muže, který se stane tvým manželem,“ řekl.

„Ano, pane.“

Otec vstrčil ruku do kabátce a vytáhl drobný, překrásně zpracovaný oválný předmět v rámečku z lesklého zlata.

„Podívej!“ řekl a podal mi ho. Byl to miniaturní portrét mladíka v zrzavě hnědém oblečení. Měl kaštanové kučery, veselé oči a příjemnou, otevřenou tvář. Latinský nápis vyvedený zlatým písmem na modrém pozadí hlásal, že mu táhne na šestnáctý rok.

Jsem ještě nezkušená, ale dost stará na to, abych na toho hezkého mladíka se zájmem pohlédla a začervenala se. A zatímco jsem si prohlížela ty pří-

jemné rysy, cosi se ve mně pohnulo a mě náhle zaplavil pocit hlubokého štěstí. Učili mě, že mou povinností bude milovat manžela, kterého mi vyberou, ale tohle byla tvář, kterou jsem mohla milovat i bez ohledu na povinnost.

Pozvedla jsem zrak k čekajícím rodičům a konečně se zmohla na slovo.

„Pane, paní, nemohla jsem si přát za manžela hezčího pána. Děkuji vám, ach, díky!“

Hleděli na mě a zářili.

„Nechceš vědět, kdo to je?“ usmíval se otec.

„Ano, pane, prosím... Kdo je to?“

„Lord Henry Herbert, syn a dědic hraběte z Pembroke. Herbertové jsou starý a vznešený rod. Jednoho dne budeš hraběnkou z Pembroke. Je to skvělá partie.“

„Smím se na něco zeptat?“ dodala jsem si odvahy.

„Smíš,“ odpověděl otec.

„Pane, chápu, proč je pro vás výhodné provdat mě za lorda Herberta. Je to urozený pán, který mě učiní hraběnkou. Ale prve jste řekl, že tahle partie bude velkým přínosem pro království. Tomu nerozumím.“

„Tento sňatek se zamlouvá panu vévodovi z Northumberlandu a spojuje nás s jeho příbuznými. Pembroke je mocný a vlivný velmož a spojenectví s ním je pro nás velmi výhodné.“

„A jsem si jista, že on zase vidí vzhledem k naší královské krvi výhody spojenectví s námi,“ poznamenala suše matka. „Katherine, můžeš být spokojena, protože tvůj sňatek potěší mnoho lidí včetně samotného krále.“

„Bude uzavřen co nejdříve,“ oznámil mi otec. „Chystáme dvojitou svatbu, pro tebe a pro Janu s Guilfordem. Ale napřed se musíš seznámit se ženichem.“

Bylo dojednáno, že nás lord Pembroke a jeho syn navštíví v našem novém sídle, bývalém kartuziánském klášteře v Sheenu, který otci toho roku postoupil král. Jeho nádherným budovám z červených cihel a nádvořím vévodí mohutná čtverhranná věž s cimbuřími a celý komplex se rozkládá poblíž řeky Temže mezi nevysokými, zalesněnými pahorky hrabství Surrey.

Když na trůn nastoupil král Eduard a Anglie byla prohlášena za protestantskou zemi, přijali rodiče novou víru s nadšením. Můj otec na odluce krále Jindřicha od Říma slušně vydělal. Po zrušení klášterů získal nejen Sheen a před ním i minoritské opatství v Londýně, ale také Bradgate v Charnwoodském hvozdu, kde na troskách kláštera vystavěl honosné rodinné sídlo.

Rodiče žijí na Sheenu ve velkém stylu. Palác zdobí nejkrásnější tapiserie a turecké koberce, vystaveno na odiv je tu zlaté a stříbrné nádoby i zlacený nábytek, jaký by ohromil samotného krále. A v den, kdy měli přijet Herbertovi, nařídila matka, že mám být též nádherně oděna – stejně jako byla Jana, když sem vévoda z Northumberlandu přivezl při podobné příležitosti svého syna Guilforda.

To ale nedopadlo dobře. Jana se ani nesnažila skrývat svou nechuť ke Guilfordovi, mladíkovi, který mi připadal sice hezký, ale dost hloupý. Ani jemu se zjevně do manželství nechtělo. Tehdy jsem se vůbec poprvé setkala s Johnem Dudleym, vévodou z Northumberlandu, mužem, který jako předseda státní rady vládne Anglii, dokud je náš bratránek král Eduard ještě nezletilý. Chladné a arogantní způsoby toho velmože mě vyděsily. Už jen tím, jak si vykračuje, z něj vyzařuje moc, a já jsem i přes své mládí vycítila, že pod uhlazenou maskou dvořana skrývá bezohlednou povahu.

Je neoblíbený. Otec sice má jeho důvěru a aktivně se podílí na vládě, ale dobře jsem slyšela, jak rodiče o vévodovi mluví jako o povýšenci, chamtivém a lakomém padouchovi, a pohrdají jím jako synem popraveného zrádce – ale jen tehdy, když netuší, že je poslouchám. Od té doby, co oznámili Janino zasnoubení, hlasitě vychvalují vévodovy přednosti coby manžela a otce, jeho státnický um, zdvořilost i odvalu na kolbišti.

Vnější zdání ovšem není vždycky tím, čím se zdá být, obzvlášť mezi vysokou šlechtou. Už jen přístup mých rodičů k Northumberlandovi mi ukázal, že muž či žena mohou navenek užívat krásných slov, a v soukromí říkat něco úplně jiného. Mám takové podezření, že můj otec přátelské city k Northumberlandovi jen předstírá a využívá ho ke svým vlastním cílům, neboť spojenectví s vévodou je v tomto království bezesporu nejrychlejší cestou k povýšení.

K tomu muži jsem pojala okamžitou nechuť. Díkybohu si mě skoro nevšiml. Byl příliš zaujat vlastní důležitostí, než aby mě s výjimkou okamžiku, kdy jsem se mu klaněla, vzal vůbec na vědomí. Očividně v skrytu zuřil nad chladem, s jakým Jana přijala jeho syna. Naši rodiče byli samý falešný úsměv a bodré veselí, ale později, když hosté odešli, vycenili zuby a pustili se do mé sestry, kterou za její nezdvornost poslali spát bez večere.

Dnešek ale bude jiný, tím jsem si jista, protože já jsem velmi šťastná, že se zasnoubím s tím hezkým mladíkem z miniaturní, a už se nemohu dočkat, až ho poznám. Samou netrpělivostí nedokážu ani klidně stát, když mě paní

Ellen šněruje do žlutého sametového šatu s výstřihem lemovaným zlatým filigránem s korálky a prolamovanou výšivkou a se sukněmi elegantně rozprostřenými přes širokou spodničku a kytlici z karmínově rudého hedvábí. Musela mě až napomenout, ať se pořád nevrtím, když mi upravuje svrchní rukávce. Poté mi připnula k pasu řetízek s vonnou kuličkou a rozčesala mi vlasy, až zářily.

„Dnes žádný čepec,“ nařídila. „Musíš mít vlasy rozpuštěné, jak se sluší na mladou pannu.“

Výsledek, který jsem uviděla v zrcadle, jež mi přidržela, byl velmi pěkný a mě vzrušovalo pomyslení, že mě lord Herbert – ještě jsem o něm nedokázala uvažovat jako o Henrym – uvidí při našem prvním setkání tak půvabnou.

Byl teplý den, a tak jsme v přijímací komnatě otevřeli všechna okna a vpustili dovnitř lehký, čerstvý vánek od řeky. Dlouhý dubový servírovací stůl byl přikryt jiskřivě bílým ubrusem, na němž stály stříbrné svícny a řada mís se studeným masem, paštikami, slanými i sladkými koláči a velkou pyramidou z čerstvého ovoce. Výsledný dojem dotvářely vysoké džbány z benátského skla plné dobrého vína. Na jídelním stole ležely nádoby se sladce vonícími okvětními plátky a ubrus byl posypaný aromatickými bylinami.

Matka ve svém hedvábném šatu pobíhala kolem dokola a komandovala služebnictvo, aby nepřehlédlo ani jediný detail. Otce, který si za svítání vyjel na lov, poslala nahoru, aby se převlékl do svého nejnádhernějšího kabátce a kalhot. Teď si hověl elegantně rozložen v křesle a četl knihu. Vzdor své zálibě ve sportech a zábavách miluje vzdělanost a je velmi sečtělý.

I Jana si četla, schoulená na sedátku v okenním výklenku. Jako obvykle byla opět v nemilosti, protože se dole objevila oděná do černého šatu bez ozdob. Teprve matčina ostrá slova ji přiměla, aby si na sebe vzala slavnostnější oblečení, a ten střet ani jedné z nich na dobré náladě nepřidal.

Naše nejmladší sestra Mary tu být neměla. Až dosud jsem o ní vůbec nehovořila, protože v mém příběhu nehraje takřka žádnou roli. I rodiče se o ní sotva zmíní a v den mého zasnoubení oznámili, že je ve svých osmi letech ještě příliš malá, než aby se mohla této sešlosti zúčastnit. Přesto ale není zase tak malá, aby už nebyla výhodně zasnoubena se stárnoucím a z mnohých bitev zjizveným lordem Greyem de Wilton, Northumberlandovým přítelem. Pravda je ovšem taková, že rodiče nechtějí, aby se ubohá Mary s hrbem na drobných zádičkách a zakrslou postavou vůbec objevila na

veřejnosti. Bojí se, aby si lidé neřekli, že je Bůh s vévodou a vévodkyní ze Suffolku tak nespokojen, že jim upřel nejen požehnání syna, ale stihl je též kletbou v podobě znetvořené dcery; nebo aby si nešuškali, že za pokřiveným zevnějškem se skrývá pokřivená povaha, jako tomu bylo v případě onoho zlořečeného hrbáče, krále Richarda III., který nechal před lety v Toweru hanebně zamordovat nebohé malé prince.

Na Mary ale není nic pokřiveného nebo hanebného. Je to jemná duše, která se v touze zavděčit se rodičům pokouší být stejně normální jako Jana nebo já. Viděla jsem, jak se usilovně snaží držet se co nejvzpřímeněji a hrbatá záda ukrývá pod velikým šálem, aniž by dbala na bolest, kterou jí to nutně působí. Matka s otcem ji ale většinou nechávají v péči paní Ellen a dalších služebných z dětských pokojů. Každý může vidět, že kdyby bylo jen na nich, na ubohou Mary by ani nepohlédli. Já mám ale svou malou sestřičku ráda a mám o ni starost, protože vím, že už brzy odejdu do domu svého manžela a opustím ji. Víم však zároveň, že paní Ellen o ni bude dál láskyplně pečovat, tak jako to dělala odjakživa. Je to vlídná, starostlivá žena, velice spravedlivá a neobyčejně soucitná, a já se občas – Bůh mi odpusť – přistihnu při myšlence, že bych měla raději za matku ji. Takové představy jsou ovšem hříšné a já vím, že musím milovat a ctít matku, která mě přivedla na tento svět.

Abych ale pravdu řekla, byla jsem tak zaujatá vyhlídkou na to, že stanu tváří v tvář hezkému lordu Herbertovi, že jsem na svou malou sestřičku stěží pomyslela.

Kolem poledního, zrovna když jsem se zvědavě vykláněla z otevřeného okna, jsem konečně zahlédla velkolepou a nádherně zdobenou říční loď hraběte Pembroka, jak pomalu připlouvá po Temži k našemu přístavnímu molu.

„Dělejte! Musíme si pospíšet,“ zahartusila matka.

Nepotřebovala jsem dvakrát pobízet. Rozlétna jsem se jako vítr ke dveřím, když vtom jsem ucítila, jak mě matka chytila za rameno, stiskla a já jsem opět uslyšela její rázný hlas: „Ne tak rychle! Pro nevěstu se nehodí, aby byla příliš nedočkavá. Je to nevhodné. Přece nechceš vypadat jako nějaká uličnice a pádit k lodi jak utržená od šibenice! Co by si hrabě pomyslel?“

Poslušně jsem se matce podřídila jako už bezpočtukrát a kráčela k přístavišti klidně a rozvážně jako pravá dáma s rukama složenýma na bříše a se sklopenýma očima upřenýma do trávy – ač jsem se nemohla dočkat, až

pohlédnu do tváře svého nastávajícího, abych se ujistila, zda je opravdu tak hezký jako na obrázku.

„Jak jsi šťastná, sestřičko,“ pronesla Jana vedle mě polohlasem, když jsme zůstaly zdrženlivě stát za rodiči a ona zpřímá pohlédla na naše hosty. A právě v té chvíli jsem se odvážila pozvednout zrak i já.

Hrabě Pembroke, vojácký muž s černým plnovousem a v neméně módním a okázalém oblečení, než bylo to naše, energicky vykročil uličkou mezi zvednutými vesly svých mužů a vyskočil na přístavní molo. Za ním vystoupila na břeh statná žena v tuhém brokátovém šatu. Mohla to být pouze jeho manželka, hraběnka Pembroková. A pak – byl tu, můj ženich, štíhlý mladík s hnědými kučery, oděný v rouchu z modrého a stříbrného hedvábí, a jeho tvář se zřetelně podobala té na mé miniatuře. Zatajil se mi dech.

Neboť malíř, ať jím byl kdokoli, lhal. Jeho štětec na svůj úkol nestačil. Nedokázal zachytit chrpovou modř doširoka rozevřených, tančících očí lorda Herberta ani mužné rysy jeho tváře s rovným nosem, široko od sebe posazenými lícními kostmi a plnými, červenými rty. A už vůbec nevykreslil jeho elegantní postavu s dlouhýma, svalnatýma nohama v bílých nohavicích a nádherných botách z nejjemnější kůže.

Vím jistě, že nastalo představení, ale z něj si nepamatuji skoro nic kromě toho nádherného mladého muže, který se na mě ze své výšky zahleděl s upřímným obdivem v očích, pozvedl mou ruku ke rtům, něžně ji políbil a procítěně prohlásil, že je se svou krásnou nevěstou nanejvýš spokojen. Jeho otec, hrabě Pembroke, byl v bodrém rozpoložení. Poklepal mu na rameno a poznamenal, jaké má štěstí. Mě pak políbil na rty se slovy, že jsem ještě hezčí, než mu řekli. Potom můj otec s matkou uvítali „svého syna“ Herberta, a když jsme se otočili a vydali se k opatství ke slavnostnímu aktu zasnoubení, přítokům a mísám se studenými masy, všichni nám cestou blahopřáli.

Den mi náhle připadal mnohem slunečnější. Nabyl jakési zvláštní prozářenosti a jeho barvy i tóny byly daleko ostřejší, než jsem si vůbec dokázala představit. Jako by se mi svět nově odhaloval a já ho vnímala očima jiných. Ač jsme s lordem Herbertem celé odpoledne dbali všech náležitostí, které nám rodiče nakázali dodržovat, naše oči říkaly mnohem víc. Ti starší okolo nás dávali jasně najevo své přesvědčení, že na mladé snoubence by se mělo bedlivě dohlížet, ale později si mě můj okouzlující mladý pán nenápadně odvedl do tichého kouta a tam mi řekl, že už teď si myslí, že je zamilován, a jen těžko se smiřuje s vyhlídkou na prázdné dny, jež musí uplynout, než

budeme konečně svoji. Tváře mi při těch slovech hořely, ale srdce – mé vášnivé, dětské srdčenko – se vznášelo v oblacích.

Bylo už pozdě v noci, svíce vyhořela téměř na knot, ale spát jsem stále nemohla. Ležela jsem v posteli a znovu a znovu prožívala události toho šťastného, veselého dne. Vybavovala jsem si vše, o čem jsem si povídala se svým Harrym – jak chtěl, abych ho oslovovala, protože tak mu prý říkají u něj doma –, a myslela na Janu, která se na mě usmívala a přála mi k zasnoubení mnoho radosti. „Protože ty ses pro manželství narodila, Kate,“ řekla mi. „Máš slunečnou, štědrnou povahu. Víím, že budeš šťastná. Zatímco já bych se nejraději provdala za svoje knihy!“

Chudinka Jana! Víím, že to myslela vážně.

Z jídel, která rodiče podávali, jsem nesnědla skoro nic. Až příliš se mi točila hlava poté, co jsem se Harrymu zadívala do očí, když jsme odříkávali svůj zasnubní slib a přísahali si věrnost až do smrti.

„Děkuji Bohu, že už zanedlouho budeme svoji, má krásná Katherine,“ pošeptal mi těsně předtím, než jsme se rozloučili. „Toužím po tom učinit vás svou!“ Jeho slova a to, jak mi stiskl ruku, když mi je říkal, slibovaly až příliš. Vyrostla jsem v přítomnosti koní, psů a opiček a nebyla jsem nevíšmavá k projevům těla, ale v tom okamžiku jsem si začala uvědomovat, že lidská láska je mnohem víc, než se mi kdy snilo. Začervenala jsem se a jen jsem se usmála. Vychovali mě ke skromnosti a diskrétnosti, jakož i k tomu, abych veškeré poznámky na toto téma považovala za vhodné jen pro svatební lože. Neexistoval způsob, jak bych Harrymu řekla, že i já po něm nesmírně toužím.

Po něčem takovém jsem ani nemohla čekat, že usnu, protože toho bylo příliš, o čem jsem mohla v bdělém stavu snít. Teprve tehdy jsem si uvědomila, že mám hlad, protože jsem skoro nic nejedla, a tak jsem začala přemýšlet, jestli bych ve spízní skříni ve velké síni nenašla nějaké zbytky studeného masa od večere nebo něco jiného.

Vstala jsem tedy z lože, oblékla si nové noční roucho – drahé s nabranými rukávy a vysokým zapínacím límcem – a se svící v ruce sestupovala po točitém schodišti, které vedlo do síně. Dveře po mé pravé ruce, jimiž se vcházelo do přijímací komnaty, byly lehce pootevřené a já jsem zaslechla hlasy. Byli to mí rodiče, kteří tu takhle pozdě ještě seděli se sklenkou vína u krbu, což dělávali často. Už už jsem chtěla vejít, když vtom jsem se zarazila, neboť

jsem zaslechla něco, co mě zneklidnilo. Měla jsem tehdy odejít, vím, ale byla jsem vždycky zvědavé dítě a ani mě nenapadlo vzpomenout si na starou pravdu, že ti, kdo poslouchají za dveřmi, se jen málokdy dozví něco pěkného, zvláště pak o sobě.

„Doufám, že Pembroke neucukne.“ Byl to matčin hlas, který zastavil mé kroky. Neucukne? Proč by měl hrabě ucuknout? To mluví o mém sňatku? Až se mi zatajil dech.

„On, a ucuknout? Ani nápad,“ řekl otec. „Zavázal se a už se z toho nemůže vyvléct.“

„Ale může. Ve smlouvě stojí, že to manželství nebude naplněno hned. Nelíbí se mi to.“ Při těch slovech se mi rozbušilo srdce, a dokud jsem poslouchala, nepřestalo tlouci.

„Říkala jsem ti, že máš trvat na tom, aby spolu o svatební noci spali, ale tys souhlasil s podmínkami, které si určil hrabě.“ Matčin hlas zostřil.

„Ale vždyť Katherine je ještě mladičká – je jí teprve dvanáct! On tvrdil, že bere v úvahu čistě její věk, za což jsem mu byl vděčný,“ bránil se otec.

„Slova! Krásná prázdná slova! Na svatbu i na to, aby ulehla s mužem, je stará dost,“ odsekla matka tak ostře, až jsem ucouvla. „Je mi jasné, že Pembroke Northumberlandovi tak úplně nevěří a zjevně vyčkává, jestli se vévoda udrží u moci, až král zemře. Kdekdo ví, že Marie Katolická nemá Northumberlanda v lásce, a jakmile dosedne na trůn, zbaví se ho. Na jeho vyhlídky bych si nevsadila ani zlámanou grešli.“

Král – a umírat? Vždyť je mu teprve patnáct! Slyšela jsem, že byl nemocný, jistě, údajně měl spalničky či neštovice, ale prý se uzdravil. Přece není možné, aby umíral, nebo ano? Bylo toho na mě příliš. Pokud jde o naplnění mého manželství, věděla jsem dobře, co tím rodiče míní, ale proč se to nesmí stát? Pembroke by se s námi, kteří stojíme výše než Herbertové a v našich žilách koluje královská krev, měl spojit rád. Jsem sice skromná, ale vychovali mě tak, abych sebe i své sestry pokládala za vynikající partii na sňatkovém trhu.

„Northumberland se udrží, neboj se.“ Otec mluvil sebejistě. „Lidé v celé Anglii jsou šťastní, že se země za Eduarda obrátila k protestantství. Postaví se za něj. Na návrat ke starým pořádkům je už pozdě. To Marie musí pochopit.“

„O tom dost pochybuji!“ přerušila ho energicky matka. „Většinu jeho vlády strávila bojem za své právo nechat si sloužit katolickou mši.“

„Nemá se ale o koho opřít. Jistě, katolíci na severu se k ní přimknou, ale pochybuji, že jinde získá výraznější podporu. Koneckonců není vyloučeno, že Jeho Veličenstvo a Northumberland mají v záloze ještě nějaký jiný plán.“

Následovala odmlka a já jsem ani nedýchala, aby rodiče nezjistili, že je poslouchám.

„Víš snad něco, co já ne?“ otázala se matka konečně.

„Nevím nic,“ odpověděl otec nepřiliš přesvědčivě.

„On ale něco chystá. Cítím to v kostech. Jestli se nás to týká, mám právo to vědět. Jsem koneckonců králova sestřenice a v pořadí nástupnictví stojím hned po jeho sestrách.“

Otec nikdy nedokázal matčině železné vůli vzdorovat, ale co teď řekl, jsem neslyšela. Donesly se mi jen sykavky, jak šeptal.

„Mě?“ slyšela jsem zvolat matku.

„Pst! Zdi mají uši,“ napomenul ji tiše otec, aniž tušil, jak jsou jeho slova pravdivá. „Vím jistě, že jeden z našich sloužících je Pembrokův člověk, a nepochybuji, že si hrabě uvědomuje, že se děje něco důležitého. A Northumberland mu důvěřuje.“

„Mám to být ale opravdu já?“ chtěla vědět matka. Mluvila naléhavě.

„Abych pravdu řekl, nevím, co vévoda chystá,“ hovořil otec tiše. Tak tiše, že jsem musela napínat uši, abych ho vůbec slyšela. „Jen to, že se ji chystá odstavit.“

„Ona má ale zákonné právo...“

„Ustanovení schválené parlamentem lze odvolat.“

„A ty myslíš, že Pembroke o tom ví? To by ovšem vysvětlovalo všechno. V tom případě je to přesně tak, jak jsem se obávala. Rád se s námi spojí a přes nás s Northumberlandem, ale jen do té doby, dokud bude vévoda u moci. Pembroke sedí na dvou židlích, a pokud náhodou vyhraje druhá strana, bude mít dobrou záminku tohle manželství zrušit.“

„To je možné,“ uvažoval nahlas otec. „Přesto si myslím, že tvoje obavy jsou zbytečné. Northumberland je silný a má za sebou šlechtu i lid celého království.“

„V to doufám, můj pane. Kéž bys měl pravdu. Pro Katherine je to dobrá partie. Pembrokův hoch to dítě úplně vyvedl z rovnováhy. Nechtěla bych se dočkat toho, že to zkrachuje.“

Zaslechla jsem šustění hedvábí, jak matka vstala z křesla, a tak jsem se po špičkách odplížila zpátky po schodech nahoru. Na jídlo jsem úplně zapo-

mněla. Stejně bych nepozřela ani sousto, neboť má mysl tonula ve zmatku. Je můj sňatek nějak ohrožen? Nemá to tedy být skutečné manželství? Celou noc jsem oka nezamhouřila.

Dnešek je ale můj svatební den, i když já se stále soužím, jak tu tak stojím ve své svatební nádheře a čekám, než paní Ellen doupraví Janě vlečku a než nám matka připne na krk náhrdelníky nedozírné ceny, které nám poslal jako svatební dary král. Kdykoli pomyslím na Harryho hezkou tvář, na jeho milující výraz a všechny ty přísliby v jeho pěkných slovech, děším se pomýšlení, že ho mohu ztratit nebo že nám zakážou stát se mužem a ženou v tom nejvlastnějším smyslu slova.

Teď už však není čas o tom přemýšlet, protože se ozývají fanfáry a můj pan otec, celý v oslnivě bílém a zlatém oblečení, čeká, aby nás odvedl po velkém palácovém schodišti do překrásně zařízených komnat, přes něž musíme projít do kaple. Durhamský palác, kde se máme provdat, je královské sídlo, ze strany Strandu uzavřené vysokou zdí podepřenou mramorovými sloupy. Komnaty pro hosty, které nám byly přiděleny, mají okna směrem k řece, zatímco z velké síně a kaple je vidět do prostorného nádvoří. Je to staré stavení a dnes už se příliš nepoužívá, ale slyšela jsem, že tu kdysi bydlívaly manželky starého krále Jindřicha VIII. Dnes je dům v majetku sestry Jeho Veličenstva lady Alžběty, která nám milostivě dovolila uspořádat v něm naši dvojitou svatební oslavu. Nikdy jsem se s lady Alžbětou nesetkala, ale vím, že má pověst velké dámy, a velice vzdělané. Jana s ní byla několik let vychovávána v domě královny Kateřiny Parrové, a ač se nikdy příliš nesblížily – jako dvě velmi inteligentní dívky spolu nutně soupeřily, která je chytřejší –, Jana se naučila Alžbětu obdivovat a dnes často mluví o jejím důvtipu a sečtěllosti.

Král tu dnes bohužel není. Poslal omluvu, laskavě nařídil svému osobnímu pokladníkovi, aby dal dům královsky vyzdobit, a zahrnul nás velikolepými svatebními dary. Skvostná roucha, jež máme na sobě, všechn ten zlatohlav a stříbrohlav, damašky, hedváby, samety i jemné krajky, to všechno nám věnoval král. A jak tak kráčím v průvodu prostornými komnatami Durhamského paláce, ruku položenou na otcově levém předloktí, přičemž Jana kráčí po jeho druhém boku, žasnu nad obdivuhodnou přehlídkou bohatství krále Eduarda – nad nádherně tkanými tapiseriemi, z nichž v některých se lesknou zlaté nitě, nad tureckými koberci na podlahách a na

stolech i nad zbrusu novými závěsy z karmínově rudého taftu. Královsky vyzdobená je též rozlehlá kaple, z jejíchž stěn dýchá chlad prastarého, věky posvěceného kamene, a já ohromeně zírám na jasné, zářivé barvy vzácných vitráží ve vysokých oknech i na bohatou oltářní výzdobu – ale ještě více trnu při pohledu na svého usmívajícího se, nicméně bledého ženicha, který na mě čeká v kuželu duhového slunečního světla.

Zděšeně na Harryho hledím. Jako by to ani nebyl ten statný mladý muž, který se mi přišel dvořit do Sheenu. Vypadá churavě a je o poznání hubenější, než jak si ho pamatuji.

Nad našimi hlavami se nesou slova manželského slibu, my odpovídáme a já se zavazuji, že budu věrná a oddaná žena až do konce svých dnů a také poslušná a přívětivá v loži i u stolu. A nyní přichází okamžik požehnání. Jsme prohlášeni za spjaté posvátným manželským svazkem a všichni společně poklekáme, aby nám biskup požehnal. Mám oči jen pro Harryho, jehož ruka tak významně tiskne mou. Nemohu si ale nevšimnout, jak ztrhanou tvář má Jana a jak nešťastně vypadá, když ji pouťají ke Guilfordu Dudleymu.

To už tu však jsou naši rodiče i hosté, tleskají nám a blahopřejí, líbají mě i Janu a bodře poplácávají naše nové manžely po zádech. Biskup září, když se Harry odváží vtisknout mi na rty cudný polibek, a já cítím, jak se mi nesmírně ulevilo na duši. Harry a já jsme teď sezdání, a tak nám nikdo nemůže bránit, abychom se stali jedním tělem, jak to ukládá Písmo svaté.

Teprve v téhle chvíli – protože až doteď jsem byla zcela unesena obřadem – si uvědomuji, kolik mocných pánů je mezi přítomnými.

„Je tu celá Tajná rada!“ šeptá matka. „Není to pro vás čest?“

„Ano, to je,“ zajímám se, ohromena představou, že by mě tito lidé mohli pokládat za tak důležitou. „Děkuji vám, že jste přišli, milí páni.“ Z jejich přítomnosti, neřku-li ze všeho toho okázalého oblečení, do něhož se všichni u příležitosti svatby oděli, se mi až točí hlava a stoupá mi sebevědomí. Tyto sňatky opravdu musí být významné, když si zasloužily tolik pozornosti. Ale proč?

Vévoda z Northumberlandu se uklání.

„Dnešního dne jsem získal dceru,“ oslovuje Janu. „Doufám, že budete se svým novým manželem spokojena, drahá.“

Jana mumlá jakousi odpověď. Vévoda nemůže přehlédnout odpor a zoufalství v jejích očích.

Hrabě z Pembroku, můj nový tchán, je mnohem vřelejší.

„Jste srdečně vítána v mé rodině, lady Katherine,“ ujišťuje mě a pozvedá

mou ruku k polibku. Jeho žena a nevlastní matka mého muže, hraběnka Anna, mě vroucně objímá. Je to poněkud korpulentní dáma a žádná kráska, ale má očividně dobré a milující srdce.

Hrabě se obrací na syna. „Doufám, že už se cítíš lépe, Harry. Asi nevíte, Katherine, že můj syn byl v posledních třech týdnech upoután na lůžko s horečkou, ale naštěstí se už uzdravil.“

„Nedělejte si starosti,“ ohrazuje se Harry. „Už je mi mnohem líp, opravdu!“ A zářivě se na mě usmívá.

Znovu znějí fanfáry a přichází čas na svatební hostinu. Northumberland se s úklonami loučí a zdůvodňuje svůj odchod naléhavými záležitostmi, jež ho volají ke králi. Uklidňuje mě to, protože ten muž mě děsí. A pak už mě rozradostněný Harry bere za ruku a spolu s Janou a Guilfordem kráčíme v čele veselého průvodu do velké síně. Tady se stoly prohýbají pod tíhou všemožných vybraných pokrmů, umně naaranžovaných na zlatých a stříbrných mísách, a ve vysokém ozdobném příborníku se skví úctyhodné množství talířů narovnaných tak, aby je mohli všichni obdivovat. Usedáme k čestnému stolu za velikými zlatými slánkami a už přibíhají sloužící s látkovými ubrusky, džbány a malými bochánky bílého francouzského chleba. Společnost odřikává modlitbu a hostina začíná. Teď, když mě ujistili, že už je Harry zdravý, si začínám oslavy opravdu užívat.

Jana po mé pravici mávnutím ruky odmítá rožněného kohoutka ozdobného vlastním peřím i teplý salát, na něž se Guilford hladově vrhá. Obrací se ke mně a táže se polohlasem: „Nemyslíš, že je to divné, že tu jsou všichni páni z Rady? A té okázalosti! Naši rodiče takovou svatbu zdaleka neměli. Slyšela jsem, jak si o tom povídají. Byl to prý tichý obřad zastíněný korunovací královny Anny Boleynové. Tak k čemu taková sláva?“

Pokládám nůž a usrkávám doušek vína. Její slova ve mně znovu probouzejí podezření, že na našich manželstvích je opravdu víc, než je nám dáno pochopit, a náhle už si nejsem tak jista budoucností.

„To je nechutné,“ prohlašuje Guilford, odstrkuje talíř se salátem a sahá opět po svém poháru, který mu sloužící již několikrát dolili. Jana ho ignoruje.

„Přemýšlej o tom,“ šeptá mi a štourá se ve sláném zvěřinovém koláči, na který očividně nemá chuť. „Přes všechna ta krásná slova a lichocením rodiče Northumberlanda nenávidí a ještě před půl rokem by rozhodně odmítli provdat nás do rodiny poskvrněné zradou a povýšené mezi šlechtu teprve nedávno.“

„Vždyť je to dobré spojení,“ namítám se svou moudrostí dvanáctileté. „Northumberland je mocný muž. Je důležité být s ním v přátelských vztazích.“

„Možná.“ Nezdá se, že by o tom byla Jana přesvědčená. Pak zašeptá: „Kéž bych byla někde jinde! Pověz, Kate, bojíš se svatební noci?“

Cítím, jak se mi zapalují tváře. „Trošku. Ale abych pravdu řekla, toužím po ní.“

„Ty po ní toužíš?“ Janu mé doznání šokuje. „Musím se přiznat, že já se ji děším. Nesnáším Guilforda. Nechci, aby se mě dotýkal.“ Její řeč nabývá na prudkosti.

Matka se předklání a lehce se na nás přes stůl mračí. Učili nás, že je nezdvořilé si ve společnosti špitat, a tak se obracím a usmívám se na Harryho, který mě drží za ruku a přitom s mou matkou živě rozpráví o lovu. Podařilo se mu sníst slušnou porci.

„Má sladká Katherine,“ otáčí se ke mně, „nikdy nezapomenu, jak nádherně dnes vypadáte.“

„Vy taky nevypadáte špatně, můj pane,“ odpovídám statečně. Směje se a já jsem okouzlena. Čím víc Harryho poznávám, tím víc jsem z něj unesená. Na rozdíl od chudinky Jany se své svatební noci neděším.

Třeba bude Harry vědět, proč jsou tu všichni páni z Rady.

„Z přátelství k Northumberlandovi,“ sděluje mi, což mě v mnohém povzbudí. Jistě, jak jinak. Ti páni s ním všichni těsně spolupracují na správě království a mnozí s ním musí být i spřízněni. A když se ke mně Harry nakloní a políbí mě na rty, tentokrát dlouze, úplně na ně zapomínám a jen se při pokřiku a zasvěcených poznámkách těch, kdo nás pozorují, červenám. Teď už každému zrůžověly líce od vína – každému kromě Guilforda, který se tváří nevrle. Nevypadá jen opile, on opilý je. Nu, to má za to, že je takový nenasyta!

Po hostině přicházejí herci a hrají nám pro obveselení dvoje masky. Jedna hra je nepokrytě košilatá a já moc nerozumím, o co v ní jde, ale hosté se prohýbají smíchy, a tak se bavím. Jen Jana sedí s kamennou tváří, zatímco tanečníci ve svých necudně průsvitných řízách víří a prozpěvují neslušné popěvky věnované velmi svůdnému muži, který hraje Hymenaia, řeckého boha svateb, a jeho mladým průvodcům – Erotům, bohům lásky.

Za bujarého smíchu a veselého hovoru pak vycházíme ven na slunce a míříme v průvodu na kolbiště u řeky, kde zaujímáme místa na tribunách, abychom zhlédli klání uspořádané na počest našich svateb. Jedním z jeho

udatných účastníků je i Harry, který na svém oři a v jemně ciselované zbroji se spouštěcím hledím vypadá naprosto velkolepě. Když se přede mnou v sedle ukloní a skloní ke mně kopí, abych mu na ně jako jeho vyvolená uvázala svou zástavu, srdce se mi málem rozskočí štěstím.

Lidé řvou, podkovy duní, kopí se lámou a obrnění rytíři padají k zemi. Harry se předvedl v dobrém světle, třebaže žádnou z cen nevyhrál. Jsem na něj ale za jeho úsilí nezměrně pyšná. Vždyť je mu teprve patnáct, a je tedy přibližně stejně starý jako Guilford, který je teď už příliš opilý, než aby se vůbec udržel v sedle. Brzy také mizí z tribuny. Jeho matka s nehybným úsměvem sleduje, jak odchází. Cítím její rozpaky a neunikne mi ani, jak si mí rodiče vyměňují rozzlobené pohledy a Jana ani neskrývá znechucení. Chudinka malá, napadá mě znovu. Její upřímné zoufalství ve mně vyvolává pocit viny, že jsem tak veselá nevěsta.

Když se společnost, tentokrát již méně organizovaně, vrací po turnaji zpět do Durhamského paláce a my s Harrym kráčíme zavěšeni jeden do druhého, Jana se k nám přidruží.

„Guilfordovi je špatně,“ sděluje mi polohlasem. „Matka se bojí, aby si lidé nemysleli, že jsme ho otrávil. Řekla jsem jí, že by mi vůbec nevadilo, kdybychom něco takového udělali.“ Harry se tiše směje, ale mně do smíchu není.

„Co na to řekla?“ zajímám se.

„Stiskla mi tvrdě předloktí, prý za to, že nemám dost úcty ke svému manželovi, a prohlásila, že bych se měla snažit dívat se na věc z lepší stránky a začít se konečně usmívat.“

Guilford jde za námi, tvář popelavě bílou, a opírá se o svou matku. Ta moje starostlivě vzdychá a slibuje všemožnou odplatu kuchaři, který – jak tvrdí – musel dát do salátu nějaké špatné listy.

Přichází večer a mnozí hosté se zvedají k odchodu. Někteří nejistě našlapují a vrávoravě nastupují do svých říčních lodí. V jejich časném odchodu spatřuji cosi zlověstného, protože hosté na svatbách obvykle zůstávají déle, aby doprovodili ženicha s nevěstou na lože, ale Harry vypadá klidně, a tak své obavy odsouvám stranou. Oslavy každopádně pokračují a moji rodiče zvou nové příbuzné na soukromý banket. Harry mi tiskne ruku a vede mě ke stolu. Už teď mezi námi vládne pocit sounáležitosti. Nepochybuji, že mě má rád stejně jako já jeho.

Guilford už vypadá o něco lépe – vzpamatoval se natolik, že se hned zase pustil do vynikajících sladkostí, které se podávají – a vévodkyně z Northum-

berlandu se tváří, že na údajný poklesek našeho kuchaře hodlá milostivě zapomenout. Moje tchyně hraběnka z Pembroku se na mě, svou novou snachu, neustále usmívá a mluví o psech a o koních i o tom, jak šťastný život se svou novou rodinou povedu ve Wilton Abbey, venkovském sídle Herbertů ve Wiltshiru. A vévoda sem tam připojí vlídné slovo a ujišťuje mě, jak spokojená a srdečně vítaná tam budu.

„Dnes ale budete spát v našem městském domě, v Baynard's Castle,“ říká. „Lady Jana, jak jsem slyšel, se má vrátit s rodiči domů do Suffolkského paláce.“

To mi připadá trošku divné. Jana se má vrátit domů, zatímco já odcházím do manželova domu?

„A co lord Guilford, pane?“ ptám se.

„I on se má vrátit k rodičům.“

„Chápu,“ říkám, ale po pravdě nechápu nic. A ani později, když potkám Janu vycházející z hodovní síně, nejsem o nic moudřejší.

„Jsem tak ráda, že tě vidím, Kat,“ raduje se Jana a vypadá mnohem šťastnější než prve. „Mám skvělé zprávy. Prozatím s Guilfordem nemusím spát. Mohu se vrátit domů ke studiu. Aspoň na chvíli!“

„Ale proč?“ ptám se. Tahle zpráva možná rozradostnila ji, ale mě mate.

„Nevím a ani mě to nezajímá. Jenom nás využívají. Sjednali tyhle sňatky jen k vlastnímu prospěchu a obohacení, ne pro naše dobro. Ty se taky vracíš domů?“

„Ne!“ odpovídám o něco ostřeji, než jsem zamýšlela. „Hrabě říkal, že s nimi mám odejít do Baynard's Castle.“

Jana se usmívá a objímá mě. „Tak ti tedy přeji hodně radosti v manželském loži, sestřičko. Vidím, že se už nemůžeš dočkat.“

Objímám a líbám Janu a poté s Harrym poklekáme, abychom přijali pozhnaní mých rodičů. Krátce nato nastupuji do pozlacené říční lodi Herbertů a usazuji se ve vypoštěřované kajutě ke krátké plavbě do Baynard's Castle. Ten mohutný palác z bílého kamene a s vysokou věží, která se majestátně vypíná nad řekou, jsem v minulosti často mýjela, a jak plujeme kolem Templu, Bridewellského paláce a ústí říčky Fleet, tyčí se před námi spolu s věží kostela svatého Ondřeje, který stojí za ním. Dnes večer ale cítím při pohledu na Baynard's Castle znepokojivé mrazení. Palác, v měsíčním světle přízračně bleďý, má v sobě cosi nezemského, jako by na sebe s přicházející

nocí bral jinou podobu. Jaká tajemství skrývají jeho zdi? říkám si. Kdo tady za stovky let, co stojí, bydlel, smál se, miloval, trpěl a umíral?

Pocit nadpřirozena je pomíjivý, nepochybně důsledek přílišného množství vypitého vína. Jsem tu s Harrym, toto je jeho domov a je to jeden z největších paláců v Londýně. Teď se stane i mým domovem. Měla bych se pokládat za šťastnou!

Od šplouchající vody vede ke vchodu v přízemí impozantní kamenné schodiště, a jak se blížíme ke břehu, svítí nám na cestu jasně hořící pochodně. Lod' přistává a Harry mě bere za ruku. Stoupáme po schodech za jeho rodiči, vstupujeme na most se sloupkovým zábradlím a procházíme pod kamenným překladem, na němž se skví hrdý erb Pembroků, vytesaný v reliéfu a vymalovaný – tři lvi v červenomodrém poli. Cítím, jak mi Harry tiskne ruku, a v měsíčním světle odrážejícím se od vodní hladiny zahlédnu jeho milované rysy. Noc se zdá magická, plná příslibů.

Sloužící v livrejích se zeleným drakem, znakem Pembroků, spěchají, aby nám pomohli z plášťů, vynesli z lodi moje zavazadla a doprovodili nás do našich komnat. Pak mě Harry vede místnostmi zařízenými s okázalou nádherou. Překrásný nábytek, drahé koberce i skvostné tapiserie však nejsou ničím ve srovnání s mladým mužem po mém boku. Už brzy se spolu ocitneme o samotě. Ta představa mi bere dech.

„Tohle je velice starý dům, ale brzy si ho zamilujete,“ říká mi Harry a opět mi tiskne ruku. Oči má veselé, vroucí a svůdné.

„První budovu na tomto místě dal na obranu londýnské City postavit už Vilém Dobyvatel,“ ujímá se řeči hrabě. „Tu později koupil náš bývalý soused – klášter černých bratří. Tenhle dům byl postaven začátkem minulého století na vysušeném kusu země, který lidé odňali řece. Bývalo to londýnské sídlo královského rodu Yorků.“

„Tenkrát to byl podle všech svědectví nádherný palác,“ pokračuje hraběnka Anna, „a některé jeho části dodnes stojí – jestli budete chtít, ukážu vám je zítra –, ale většinu přestavěl král Jindřich VII., který z domu opět učinil královský palác.“

„Žilo tu mnoho slavných osobností z královského rodu,“ říká hrabě s hrdostí, když vcházíme do prostorné, bohatě zařízené síně vyzdobené tapisériemi protkávanými zlatými nitěmi, které se ve světle pochodní mihotavě lesknou. „Právě zde,“ rozmáchne se doširoka rukou po velké, temné prostře vykládané dřevem, „byl Edward z Yorku po svém vítězství nad

Lancastery uznán za krále Eduarda IV. A zde také, bohužel, byla jeho bratru, tomu zlořečenému hrbáči Richardovi z Gloucesteru, nabídnuta koruna.“

„Vy myslíte Richarda III.?“ ptám se.

„Ano, Katherine. Neměl na ni samozřejmě právo, nicméně ji přijal. Odjakživa po ní toužil. Stál tam nahoře na té galerii a předstíral, že se zdráhá.“ Vzhlédla jsem a náhle mě zamrazilo.

Ten příběh jsem v průběhu let slyšela od hned několika lidí: když před sedmdesáti lety umíral v květu let král Eduard IV., jmenoval lordem protektorem svého až dosud loajálního bratra Richarda z Gloucesteru, aby Anglii vládl do doby dospělosti jeho dvanáctiletého syna a dědice, Eduarda V. Vyprávěl nám o tom i náš preceptor, mistr Aylmer, protože když jsem byla malá, občas se u nás o těchto událostech mluvilo. Tehdy totiž na trůn nastoupil teprve devítiletý král Eduard VI. a království se znovu ocitlo pod vládou protektora. Tím byl nebožtík Edward Seymour, vévoda ze Somersetu, bratr královny Jany Seymourové, a tudíž strýc krále Eduarda, mého bratrance přes koleno. Lidé mu říkali „dobrý vévoda“. Nevím, nakolik byl vévoda opravdu dobrý, protože byli tací, kterým se jeho vláda zajídala. Northumberland jej nakonec svrhl a on skončil minulý rok na popravišti.

Richard z Gloucesteru si ve svém boji o moc vedl o poznání lépe, alespoň zpočátku. Podle mistra Aylmera to byl ctižádostivý muž, ba přímo tyran, pokřivený na těle i na duši, a Aylmer ho pokládal za jeden z nejhorších příkladů mravního úpadku v dějinách. Richard se napřed bezohledně zbavil každého, kdo se mu protivil, potom sesadil mladičkého Eduarda V. a jeho trůn si přivlastnil. V té době už byli král i jeho mladší bratr uvězněni v londýnském Toweru a brzy nato byli tajně zavražděni, i když dodnes nikdo neví jak. Snad proto mě jejich osud nikdy nepřestal fascinovat. Jisté je jen to, že tyto vraždy nařídil král Richard, a Aylmer nám řekl, že měl v posledku tak špatnou pověst, že ho opustili i jeho dřívější spojenci a přešli na stranu právoplatného dědice Lancasterů Jindřicha Tudora. Ostatně každý ví, co se v bitvě u Bosworthu přihodilo...

Rozhlížím se ustrašeně kolem sebe a hledím, abych se neroztřásla hrůzou. Zde tedy kdysi stál uchvatitel a předčítal z modlitební knihy, aby se pochlubil svou zbožností, zatímco jeho nohsled, vévoda z Buckinghamu, velebil před předními měšťany Londýna jeho ctnosti a hájil jeho právo na korunu. A právě zde byli měšťtí starší přesvědčeni, aby – s kapsami nepochybně nacpanými úplatky – přemluvili Richarda, aby přijal to, co mu poníženež nabízeli.

Nahoře na galerii někdo stojí a shlíží na nás – muž v tmavém oblečení, myslím, třebaže je skryt ve stínu. Je to nepochybně nějaký sluha, který tam tiše a nehybně postává a čeká, co si jeho pán bude přát, anebo – což je ještě pravděpodobnější –, aby zahlédl mě, svou budoucí paní. Jeho pátravý pohled je mi nepříjemný, ale hrabě, hraběnka ani Harry si ho nevšímají. Moje matka by ho napomenula, ať na nás tak nestydatě nezírá, a poručila by mu, ať sklopí oči, když jdeme kolem my, lepší. Možná ale, že ne všichni páni a paní jsou tak úzkostliví.

Dnes ale není čas obdivovat tuto velkolepou síň, v níž se tvořily dějiny. Připozdívá se a Pembroke nás vede dál. Jeho služebníci před námi otevírají velké dvoukřídlé dveře. Vstupujeme do předpokoje. Za ním, říká mi hrabě, se již nacházejí soukromé komnaty rodiny. Tam jistě bude i ložnice, kterou budeme sdílet – můj mladý pán a já.

„Musím vám něco důležitého říct, moje děti,“ obrací se k nám hrabě a pozorně se na nás dívá. „Teď mě dobře poslouchejte...“

Kate

*Duben až červen 1483, hrad Middleham v Yorkshiru,
londýnská City a Crosby Hall, Londýn*

Katherine Plantagenetová, všem známá jako Kate, překvapeně vzhledla, když do velké síně middlehamského hradu vběhl zablácený posel páchnoucí koňským potem, vrhl se na kolena a předal jejímu vévodskému otci svinutý list. Ten nesl pečeť lorda Hastingse, o němž Kate věděla, že to je důvěryhodný přítel jejího strýce, krále Eduarda. Kate i její otec zrovna seděli u stolu nad rozehranou šachovou partií. Její nevlastní bratr Edward z Middlehamu klečel u krbu a hrál si s dřevěnými vojáčky. Dohlížela na něj vévodkyně, její nevlastní matka, která se narodila jako Anne Nevilleová a byla dcerou hraběte z Warwicku, slavného Králotvorce, který nakonec krále Eduarda zradil a zahynul v bitvě na Barnetském poli. Katin bratr John pobíhal po nádvoří hradu a s jedním z velitelů se cvičil v boji s mečem. Bylo poklidné sobotní odpoledne, pro vévodu z Gloucesteru jedna ze vzácných příležitostí, kdy mohl trávit čas s rodinou a nebyl zaneprázdňen veřejnými záležitostmi.

Kate pozorovala, jak otec bere list do ruky a rozlamuje pečeť. Viděla, jak

se výraz v jeho tváři při čtení toho dopisu mění, jak jej otec pokládá a zavírá oči, jako by prožíval nesnesitelnou bolest.

„Můj pane?“ ozvala se vévodkyně ostře a zpola vstala.

Richard z Gloucesteru se k ní otočil, tvář bledou a ztrhanou. „Můj bratr král je mrtvý,“ řekl chraplavě, téměř jako by se dusil samým pohnutím.

„Mrtvý? Ach, Panenko Maria! Ne, to není možné! Vždyť je mu teprve jedenačtyřicet let a je zdravý!“ Annou ta zvěst otrásla. I Kate cítila, jak se jí do očí derou slzy. Se strýcem se setkala pouze dvakrát, protože vládl Anglii z Westminsteru nebo z Windsoru, ale ten skvělý, přátelský vladař milující všechny radosti života, který ji láskyplně políbil na uvítanou a zahrnul ji krásnými dárky – věnoval jí dřevěnou panenku oděnou ve zlatohlavu, rubínový přívěsek, ba i malé štěňátko – na ni hluboce zapůsobil a okouzlit ji. A během svých důležitých jednání s jejím otcem si na ni dokonce udělal čas, rozmlouval s ní a žertoval a při obědě jí poslal nejvybranější sladkosti z vlastní mísy. Řekl jí, že sám má také malé holčičky: Alžbětu, Cecily, Annu, Katherine a Bridget – roztomilé dívenky, spoustu dívenek, a Alžběta, ta nejstarší a nejhezčí, se jednoho dne stane královnou Francie; všechno je už dohodnuto. Mluvil také o tom, jak je pyšný na své syny – Eduarda, prince waleského, který je dědicem trůnu a sídlí na hradě Ludlowu na velšském pomezí, kde se učí umění vládnout; a Richarda, vévodu z Yorku, šibala a veselou kopu, dalšího takového, jako je jeho otec, pokud se král neplete. Kate si strýce rychle zamilovala a litovala, že ho nevidá častěji. A teď už toho temperamentního muže plného života, s jiskřivýma očima, smyslnými rty a pohotovým vtípem neuvidí nikdy. Z očí jí vytryskly slzy.

„Onemocněl poté, co si v chladu a vlhku vyjel na ryby,“ upřesňoval Richard. „Už je pochovaný.“ Jeho hlas zhořkl stejně tak hněvem jako žalem. „Nečekali na mě. Byl to můj bratr a já jsem ho miloval. Měl jsem tam být.“

Anna na něj dlouze pohlédla. Věděla, jak hluboce ho to ranilo. „To je nepochybně dílo královny a jejího wydevilleovského klanu,“ poznamenala ostře.

Kate závojem slz pozorovala, jak otec zachmuřeně stáhl obočí.

„Nenávidí mě,“ zamumlal. „Ne, oni se mě bojí – a budou mít proč! Horší je, že mi neposkytli čas truchlit. Lord Hastings píše, že musím jednat okamžitě, jinak se Wydevilleové chopí moci. Jistě už chápeš, proč za mnou nevypravili posla se zprávou o Eduardově smrti. Hráli o čas, Bůh je zatrat. Bratrův syn je ještě dítě a oni chtějí vládnout jeho jménem. Nicméně podle

toho, co se píše v tomto listě, Eduard jmenoval na smrtelné posteli lordem protektorem Anglie mě. *Mě*, ne královnu a její kliku.“

Vévodkyně zbledla. Hubenýma rukama si nevědomky uhlazovala plizované záhyby svých sukní. Byla to útlá, vytáhlá sedmadvacetiletá žena s pěknými vlasy staženými do týla a zakrytými vyšívaným čepcem. Měla světle modré oči a jemně modelovanou tvář. Byla křehká stejně jako její syn a syté modré a šarlatové barvy jejího nádherného šatu se zvýšeným pasem jen zdůrazňovaly její bledost.

„Co budeš dělat?“ zeptala se.

Vévoda začal vzrušeně přecházet po komnatě. „Postarám se, aby byla přání mého bratra respektována. Hastings mi radí, abych sebral silné vojsko a spěchal do Londýna pomstít urážku, již se vůči mně dopustili moji nepřátelé. Říká, že odplaty dosáhnu snadno, vezmu-li cestou pod svou ochranu a pravomoc mladého krále.“

„Ten je ale na Ludlowu.“

„Už ne. Jeho strýc lord Rivers a starší nevlastní bratr, sir Richard Grey – oba Wydevilleové! – ho vezou s malým doprovodem do Londýna. Hastings píše, že královna pro něj chtěla poslat vojsko, ale on ji varoval, že by to mohlo vést ke krveprolití, a pohrozil jí, že bude-li trvat na svém, nebude už dál hájit její věc. Ustoupila, ale pochybuji, že se tím jejich vztahy nějak zlepšily. Koneckonců on a můj bratr měli společnou... inu, všichni jsme slyšeli o paní Shoreové a dalších.“

Vévoda s vévodkyní se na sebe podívali. Kate věděla, že jsou věci týkající se krále Eduarda, o nichž se její otec nechce před svými dětmi zmiňovat. Nicméně přes všechnu jeho opatrnost i ona věděla, že paní Shoreová je děvkou jejího strýce. Služebnictvu v šíření klepů zkrátka nezabráníte.

„O mrtvém jen dobře,“ řekl Richard. „Stejně jako o tom laskavém pánovi, který mě varoval před nebezpečím, jež mi hrozí. Protože, jak píše, i on sám se vlastním přičiněním ocitl v nebezpečí, když mi tenhle list poslal. A říká, že nenávisť jeho starých nepřátel se ještě prohloubila, když mi projevil své přátelství.“

Anna vstala, přešla komnatou k manželovi a objala ho. „Můj ubohý Dicku,“ pronesla polohlasem. „Je mi to tak líto.“

Jejich zraky se setkaly. „Jak bych teď mohl pro Eduarda náležitě truchlit?“ pronesl vévoda s hořkostí. „Vždyť i můj vlastní život je možná v ohrožení! Jen si vzpomeň na mého bratra Clarence – zabila ho nenávisť Wydevilleů!

„Má paní, musím se připravit.“ Lehce ji od sebe odstrčil, sklonil se, políbil synka na hlavičku a krátce objal Kate. „Bůh s námi se všemi,“ řekl a zamířil ke dveřím, které vedly ke schodům.

Tam se zastavil a zůstal stát, obrácen k rodině zády – svými lehce zakulacenými zády, neboť ač byl dost silný, aby obratně vládl mečem, byl to zároveň drobný a zdeformovaný muž, byť tak mírně, že si toho všiml jen málokdo. Trvalo chvíličku, než si uvědomili, že pláče a jeho tělem otrásají prudké vzlyky.

„Ach bože! Ach bože!“ zvolal. „Já ho miloval. Ví Bůh, jak jsem ho miloval.“

„Musím za ním,“ vstávala vévodkyně, která se po Richardově odchodu rychle vzpamatovala. V té chvíli vběhl do síně John.

„Co se děje?“ zarazil se, když zahlédl sklíčené obličej sestry a macechy.

„Povíš mu to?“ zeptala se Anna Kate.

„Jistě, má paní,“ řekla dívka. „Vy jděte za otcem.“

Anna ji objala a odešla. Velmi milovala levobočky svého muže. Jeden byl počat a narodil se ještě předtím, než se za Richarda z Gloucesteru provdala, druhý až poté, ale ona je přesto oba přijala do své domácnosti na middlehamském hradě, neboť v hloubi svého laskavého srdce věděla, že oni za své narození nemohou. Mladší z nich, John z Gloucesteru, byl urostlý devítiletý hoch s tmavými, nepoddajnými vlasy a čistými rysy tváře. Vše nasvědčovalo tomu, že bude vysoký a statný – pravý opak svého otce, který byl naopak drobný a křehký –, ale zároveň zdědil i Richardovo tvrdošíjné odhodlání a urputnost, o ctižádosti ani nemluvě.

Jeho nevlastní sestra Kate byla o čtyři roky starší a velmi krásná. Její sladkou, okrouhlou tvář s velikýma, široko od sebe posazenýma modrýma očima lemovaly husté, tmavé vlnité vlasy, které jí jako kápě splývaly kolem ramen. Postavou byla drobná a štíhlá, s jemnýma rukama a nohama. Měla však podmanivý úsměv a byla vtipná a oduševnělá. Všem, kdo ji znali, a obzvláště svému otci připadala naprosto okouzující. Pro Kate vždy jen to nejlepší, říkával vévoda. Byla sice nemanželská, ale on byl odhodlán dobře ji provdat, až přijde čas, a postarat se, aby se kaz na jejím původu obrátil ve výhodu pro ně oba.

Nikdo nebyl jako její otec. On byl její hrdina, člověk, kterého milovala ze všech nejvíce.

Kate sledovala, jak vévoda zahalený v nejtemnější černi odjíždí zachmuřeně k jihu, doprovázen třemi sty pány ze severu, všemi oděnými zhruba

stejně. Cítila, jak se do ní spolu se strachem vkrádá chlad. Jel vstříc nebezpečí, do spárů nepřítele, a ona se mohla jen usilovně modlit, aby se jim domů vrátil nezraněn a obhájil své právo.

Dlouhé dny plné úzkosti se nekonečně vlekly, aniž měli zprvu jakoukoli naději dozvědět se nějaké zprávy. Rychlému poslu trvalo čtyři dny, než dojel z Londýna na Middleham, a tak bylo zřejmé, že se nic nedozvedí přinejmenším týden i déle. Do té doby se mohli jen strachovat, co královna a její příbuzní podniknou, než vévoda dojde do hlavního města. Richard se cestou hodlal spojit se svým přítelem, vévodou z Buckinghamu, který také neměl Wydevilly v lásce, a i to mohlo způsobit jisté zdržení. Co se však nestalo! Dostali od něj vzkaz již po několika dnech. Nezapomněl totiž na svou povinnost vůči bratrovi a odjel napřed do Yorku, kam svolal všechnu šlechtu z této části země na slavnostní zádušní mši v yorské katedrále. Přiznával, že celý obřad proplakal, ale nakonec se natolik vzpamatoval, že všechny místní pány zavázal přísahou věrnosti svému synovci, novému králi Eduardu V.

Kate se s mladým Eduardem nikdy osobně nesetkala, protože ten strávil většinu svého dvanáctiletého života buď u dvora, nebo na Ludlowu. Svého bratránka ale litovala, že tak brzy přišel o otce, a upřímně se za něj modlila. Být králem není snadné, ani když je člověk dospělý.

„Další údobí nezletilosti,“ poznamenala vévodkyně, když seděli ve velké síni u oběda. „Velmi se bojím o budoucnost.“

„Bude tam přece otec a ten krále povede. Všechno dobře dopadne, ne?“ zeptala se Kate, položila nůž a otřela si prsty do ubrousku.

Hradní kaplan se předklonil. „Existuje dávné proroctví, urozená panno Katherine: *Běda tobě, zemi, je-li tvůj král ještě dítě.* Toto království nemá s dobou vlády nezletilých králů dobrou zkušenost. Tyto časy plodí rozbroje a neshody mezi zemskou šlechtou. Nebožtík král Jindřich VI. nastoupil na trůn, když byl ještě batole, panovaly za něj různé kliky a z touhy po vláde pevné ruky byl nakonec podkopán všechen řád a pořádek. Nyní hrozí totéž ze strany královny a jejích pokrevních příbuzných.“

„Otec si s tím poradí!“ prohlásila přesvědčeně Kate. „Je v právu.“

„Běda, dítě, v posledních letech jsme zažili až příliš mnoho případů, kdy v této nešťastné zemi moc převážila nad právem. Musíme však sebrat odvalu. Váš otec je mocný a vážený vévoda. Pochází z královského rodu. Wydevilleové jsou pouzí povýšenci.“

„To ano, ale mají ve svých spárech krále a nepochybuje o tom, že jeho mysl otrávil a naladil ji proti mému pánovi,“ opáčila vévodkyně. Jedla velice málo.

„Má-li otec na své straně pány Hastingse a Buckinghamu, musí zvítězit!“ nedala se Kate. Nechtěla – a ani nemohla – připustit možnost, že by věc mohla dopadnout jinak. V jejích představách byl vévoda neporazitelný. Copak nevyrvál Skotům Berwick?

„Váš obdiv a zápal pro otce je dojemný,“ usmál se kaplan. „Musíme se modlit, abychom brzy obdrželi dobré zprávy.“

A Kate se modlila. Dlouhé hodiny trávila v kapli, kde klečela vedle vévodkyně a vroucně prosila Boha, aby vévodu zachoval při životě a bděl nad ním. Bez otcovy povzbudivé přítomnosti si připadala opuštěná a bylo zřejmé, že totéž cítí i vévodkyně Anna. Obě ho upřímně milovaly. Kate nevinnou láskou dcery milujícího otce a Anna vášnivě a s vděčností k rytíři, který ji zachránil. Anna ten příběh dětem ráda vyprávěla a třetího večera po Richardově odjezdu, když se malý Edward z Middlehamu dožadoval, aby jim ho pověděla znovu, usmála se na svého hezkého a křehkého synka, zachvěla se jako obvykle úzkostí o jeho zdraví a svolila. Nikdy mu nedokázala nic odepřít.

„Chtěl se se mnou oženit,“ začala, když se děti sesedly u ohně kolem ní. „Znali jsme se od dětství, protože můj pán byl vychováván v domě mého otce. Hrávali jsme si spolu. Říkala jsem mu Dicku a on mi, když nadešel čas, s oblibou říkával andílku. Byl nejmladší z celé početné rodiny a nebyl nijak zvlášť velký ani statný, ale projevoval neuvěřitelné odhodlání uspět ve vojenském výcviku a v zacházení s mečem. To jsem na něm obdivovala. Potom odešel ke dvoru a několik let jsme se neviděli.“

„Vyprávěj, jak tě zachránil!“ vypískl Edward. Kate se usmála a pohlédla ho po jemných vláscích, zatímco jeho matka pokračovala ve vyprávění.

„Když byl můj otec zabit v bitvě u Barnetu, zanechal mé sestře Isabel a mně bohaté dědictví, které jsme si měly rozdělit. Isabel byla provdána za staršího bratra vašeho otce, vévodu z Clarence. To nebyl dobrý člověk. Byl přehnaně ctižádnostivý a chamtivý. Získal Isabelin díl dědictví, protože byla jeho ženou, ale rozhodl se získat i ten můj. Tenkrát jsem žila v jeho domě, pod jeho ochranou. Když se dozvěděl, že si mě Dick chce vzít, dal mě odvézt pryč a ukryl mě ve svém velkém londýnském paláci. Musela jsem tam pracovat jako děvečka v kuchyni. Pan vévoda Clarence mě varoval, že se

mi povede zle, jestli si budu stěžovat nebo vyzradím, kdo jsem, a protože mi už v minulosti vyhrožoval, že mě dá na zbytek života zavřít do kláštera, byla jsem zticha a všechno snášela.“

„Muselo to pro vás být hrozné,“ řekla Kate.

„To bylo. Neměla jsem zdání, jak se drhnou pánve nebo jak se krájí zele-
nina. Byla jsem vychovaná na hradě jako šlechtična. Kuchař mě soustavně
peskoval. Samozřejmě nevěděl, kdo jsem. Ale pak...“ a nyní se její jemná
pleť doslova rozzářila, „mě našel Dick. Někdo z Clarencova domu promlu-
vil. Myslím, že Dick je všechny podplatil. A potom pomstychtivě vtrhl do
paláce a žádal, aby mě vydali do jeho péče. Byl to králův bratr a strašlivě
běsnil. Neodvážili se mu tudíž odporovat. Nemohu ani vypovědět, jak se mi
ulevilo, když jsem ho uviděla.“

„Unesl vás a oženil se s vámi?“ zajímal se John.

„Hned ne. K tomu sňatku musel napřed získat královo svolení. A tak mě
jako dokonalý a vznešený rytíř doprovodil do azylu při chrámu svatého
Martina a tam mě do doby, než se vše vyřeší, předal do péče arcibiskupa
z Yorku. A potom jsme měli svatbu. Byl to tichý obřad ve Westminsteru.“
Do Anniných očí se vloudil stín melancholie.

„A pak dal král Clarencovi useknout hlavu?“ vyzvídal Edward. V sedmi
letech miloval krvavé podrobnosti.

„Ne, synku, to bylo až později, když se zjistilo, že vévoda proti králi Eduar-
dovi intrikuje.“

„Anebo je pravda, že ho utopili v sudu malvazu?“

Kate zpozorovala, jak Anna lehce zbledla, a usoudila, že pravda bude spíše
toto.

„Kdepak jsi to slyšel?“ zeptala se vévodkyně ostře.

Edward na ni překvapeně pohlédl. „John mi to pověděl.“ John měl v sobě
aspoň tolik slušnosti, že se zatvářil provinile. Anna se na něj zamračila.
„Neměl bys mu říkat takové věci,“ napomenula ho.

„Ale je to pravda, ne?“ zeptal se hoch a chvíli si hleděli do očí.

„Ať je, nebo není, Edward je ještě moc malý, aby poslouchal takové his-
toriky.“

„Já nejsem malý!“ protestoval Edward. Anna je však umlčela pokynem
ruky a poslala je oba do postele.

„Zlobiví hoši,“ pronesla Kate polohlasem.

„Je to vyčerpávající,“ povzdechla si vévodkyně a láskyplně pohlédla na

svou krásnou, tmavovlasou nevlastní dceru, neboť se obě velmi milovaly. „Zato ty jsi hodné děvče. Jsem šťastná, že tě mám za společnici. Často mívám pocit, že bys mohla být mou vlastní dcerou.“

„Jste ke mně více než laskavá, paní,“ odvětila Kate dojatě. „Jsem vám hluboce zavázaná za všechno, co pro mě děláte. Vděčím vám za mnoho.“ A byla to pravda. Jako nemanželská dcera nemohla Kate chtít víc. Dostávalo se jí vychování jako legitimní dceři vévody a vévodkyně. Učila se vybraným způsobům, vyšívání a všemu dalšímu, co by měla urozená dívka umět, aby se dobře vdala. A měla velké štěstí, že ji neposlali do jiné šlechtické domácnosti nebo do kláštera, jak se to stalo mnoha jiným dívkám, a mohla žít u otce, nejněžnějšího a nejobdivuhodnějšího z mužů, jenž se tak lišil od většiny ostatních, z nichž někteří si sotva všimli, že mají dceru, dokud nepřišel čas výhodně a se ziskem ji provdat. A místo matky měla vévodkyni Annu, která ji velmi milovala.

Ano, mám štěstí, říkala si Kate často.

Její vlastní matka, po které dostala jméno, žila jinde a měla se dobře. Byla ženou královnina bratrance Jamese Hautea. Kate se však na tu ženu, jež ji přivedla na svět, vůbec nepamatovala, protože ihned po narození ji předali kojné a ve dvou letech přišla na Middleham. Její nejranější vzpomínky se vztahovaly právě k tomuto hradu s jeho tlustými zdmi, mohutnými věžemi a přepychovémi soukromými komnatami, kde žil její otec se svou rodinou obklopen vši myslitelnou nádherou. Jak vyrůstala, zamilovala si i samotné ovzduší ve Wensleydal, jeho rozlehlá blata s vysokými, purpurově nafialovělými keříky vřesu, louky podél říček, zelená údolí, zurčící potoky i prastaré hvozdy.

Kate věděla, že její otec mívá čas od času nějaká obchodní jednání s bratrem Jamese Hautea Richardem, a usoudila z toho, že právě přes něj se společensky vídá i s Katherine Hauteovou a jejím manželem, ale nikdy se ho nechtěla na matku ptát, protože to byla delikátní záležitost a otec o ní zjevně nerad mluvil.

Až do svých šesti let vůbec netušila, že vévodkyně Anna není její matka. Vévodkyně tehdy přiváděla na svět syna, měla velmi těžký porod, a jak se po hradě rozléhal její křik, Kate děsila myšlenka, že Anna zemře.

Když křik ustal, jedna z vysílených dam ji našla schoulenou a zoufale plačící na vrcholu točitého schodiště.

„Já nechci, aby maminka umřela!“ kvílela stále znovu a znovu.

„Však ona neumře,“ odsekla rázně dáma. Měla své důvody, proč levobočky vnucené své paní neměla ráda. Zdálo se jí, že jejich přítomnost vévodkyni znevažuje a je výrazem nedostatku úcty z vévodovy strany. Dobře věděla, co se vévodkyně natrápila kvůli Johnovi z Gloucesteru a té běhně Alici Burghové. Dokonce ještě teď... Nu, říkala si, člověka logicky hned napadne, že to pokračuje, když sestru té ženštiny najali jako kojnou vévodkynina dítěte. Navzdory tomu všemu ale vévodkyně svého muže stále milovala. Jak to ale bude dál, když lékaři prohlásili, že další dítě by Annu zabilo? Muži jsou muži, mají své potřeby a útěcha bývá po ruce. Právě vědomí této hořké pravdy rozvázalo Cecily Cloptonové její obvykle zdrženlivý jazyk.

„Poslyš, dítě, ona nezemřela!“ zopakovala, co už jednou řekla. „A není to tvoje matka.“

Svět se otrásl v základech. Kate hleděla v němé hrůze na svou trýznitelku. Pak okolo ní prolétla jako blesk a uchýlila se do bezpečí dětských komnat, kde její chůva Agnes samým leknutím vyskočila a upustila drobný živůtek, který právě vyšívala. John z Gloucesteru, statný dvouletý chlapeček, který jí seděl u nohou, si přestal hrát se štěňátkem a obrátil k ní ustaranou batolecí tvářičku.

„To je lež! To je lež!“ křičela Kate a zabořila tvář do široké zástěry kryjící Agnesina měkká ňadra. „To přece nemůže být pravda!“

„Co nemůže být pravda?“ zeptala se chůva, poklekla a pevně objala chvějící se dítě kolem útlých ramínek. Ten nezvladatelný citový výbuch ji zarazil. U Kate, takového klidného, rozvázného a poslušného dítěte, to bylo cosi vskutku nezvyklého. „Podívej se na mě. A pověz, je dítě na světě? Už Její Milost šťastně porodila?“

„Myslím, že ano, ale Cecily mi řekla, že vévodkyně není moje matka,“ plakala Kate. „Já ji nenávidím! To přece není pravda!“

Na okamžik zavládlo ticho – osudový okamžik – a pak si Agnes odkašlala a objala Kate ještě pevněji.

„Uklidni se, dítě. Je čas, aby ses dozvěděla pravdu. Ne, vévodkyně není tvoje pravá matka, ale v každém jiném ohledu ti matkou je, což je totéž, jako by tvou matkou byla.“

Kate, která stále ještě popotahovala, o tom chvíli přemýšlela. „Tak kdo je moje matka?“ zeptala se rozechvěle.

„Já nevím, zlatíčko,“ odpověděla chůva a posadila si holčičku do svého širokého klína. „Je tu ale něco jiného, co bych ti možná měla říct, když už víš tohle. Když muž a žena uzavřou sňatek, jsou jejich děti manželské a stá-